

Skaitymai

Nr. 20 (26)

Angsburgas, 1946 m.

gegužės mėn. 18 d.

II metai

Is Balio Sruogos poezijos

Ar atsimni berniukėli, —
Tylų mielą vakarėlį,
Kurs grėblėli tau išpausė?
Kurs dainavo, kaip dalgelė,
Ir lydėjo visą kelį,
Ir žiedeliais kelį siausė —
Ar atsimni tą berniukį?

Pievos kvapas — sultys, vynas...
Piemenaučiai po pievelę
Kelta iškilmę vakarę...

— Tu būk jaunai! — Tu būk jaunai!
— Aš — kur plauna
Tik lelijas
Ežerėly —
Toks plovėjas...

— Aš — kur plauna
Aukso gijas
Ežerėly —
Taj audėja...

— Aš — kur rauna
Lelijėlių
Gilią šaknį gilumėty —
Toks plovėjas...

— Aš — kur krauna
Giją gijon, žiedą žiedan ir sešėty —
Taj audėja...

Ir svaigus sultingos vynos...
Ir Enksamybė po pievelę,
Kaip kaltra sapnų vasarių...

Ar atsimni? .. Ar atsimni? ..
Skrenda tyli sutemė,
Verkia tylą — tylumė...
Nepajęsi, neužginsi
Spūstui dužti ir žvangėti,
Ziedui nukirstam žydėti,
Nors ir mirkanį, neužginsi!

Juodas laukas — begelybė —
Nė pastogės, nė širdies...
Juodas paukštis gandrą neša
Iš nežinomos šalies...

— Pulk ant kelio,
Šviesau vyti! —
Saulė Dievas
Su tavimi!

— Pulk ant kelio,
Būk šėšėlis:
Zygis tėvo
Šia nakčiai!

— Girdi varpa?
Girdi dalgį?
Saulės Dievas
Būsi Tu!

Gandą neša. Sparaus žvilgs.
Stok, praeivi. Atsikleupk...
Aš po kryžius, kaip smūktelis...
Keltas vienas... Zvaigžbtų daug...

Supasi, supasi lapai nubudinti,
Šaarsai, šekasai vėjo pajudinti, —
Skleisdami gaudesį alpstanti, liūdioti,
Supasi, supasi lapai nubudinti.

Plaukia gegužio sapnai nešikotieji,
Gal tik raudoji kai kuomet palytėtieji,
O išvajotieji, o numylėtieji,
Slenka gegužio sapnai nešikotieji...

Naujo gyvenimo gandrą atnešdami,
Žemę, ir dangų, ir dulkes atmesdami,
Naujus fakus per bedugnę atradami,
Naujo gyvenimo gandrą atnešdami...

Rimk, besiplėčianti sielvarta gudinti!
Tau paslapčių amžinų nesujudinti!
Vėjo bačiuojami, vėjo pagundyti
Supasi, supasi lapai nubudinti...

Kas vakarą tylų su skausmu žiūri,
Kaip slepiasi saulė už girių tolių!

It vystencio liedo, it ryto rasos,
Taip gaila, taip gaila, taip gaila man josi!
Seututė vis kilo ir kilo aukščiau —
Manoji dainelė skambėjo plačiau...

Uždegę dangų ugnis — pazarai —
Suvirpo dainelės pailingi skardai...

Bepiga dainuoti, kai saulė aukštai,
Kai šypso, kaip saulė, mergelės
skruostai...

O saulė užgęsta ir verkia varpai —
Dainelė — kaip tolimo dalgio skardai...

Pavydžio aš saulei skaisčiosios buities:
Taj visą pasaulį žemčiūgais nuties.

Taj vėtrą pasėbusią tyčia pakels,
Ir dangų, ir žemę vienoton suvels...

Taj vėlei šypsojis, it deivė spindės —
Tamsiausias bedugnės, kaip dangų
nušvies...

O man bedūmėjant po lauką dūmas —
Taj kas palydės į mėtynę godas!

Sparnuotasis rūkan... Plati vienuma!
Sudiev tau, saulute! keliauki viena!

Keliausiu ir ašei... Kai marės užkauks,
Daina mana asaroms taj pasidžiaugsi!

PROVĖJAS

Ilgą, ilgą pradalgę
Plovio išvėrytu,
Baltus, baltus dobilėlius
Kaip skinte iškinsiu...

Sužvangęs žvangiau, neį varpas
Dalgė plieno kieta,
Ir atnės sesulė pievon
Juosta pažadėta...

Man sesulė pažadėjo
Iš radastų juosta,
Raudonmargę šilkaruočę,
Iš gijų nuplata.

Man atnės sesulė laukto
Vandenėlio šalto,
To, kur geria baltos gulbės,
Kurio širnos augo.